

РЕШЕНИЕ

№ 5628

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. ХРИСТОВ Гражданско дело
№ 20231110158355 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена от Е. Р. Р. искова молба против „И.М.К.“ ЕООД, с която са предявени осъдителни искове с правно **основание чл. 128, т. 2 КТ, чл.86, ал. 1 ЗЗД, чл. 224 КТ, чл.221 ал.1 във вр. с чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ** за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: **3 221,74 лв.**, представляваща незаплатено бруто трудово възнаграждение за м. септември 2023 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането, **46,74 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 21.05.2023 г. до 12.10.2023 г. / *за забавено плащане на възнаграждение за м.04.2023 г., м.07.2023 г. и м.08.2023 г.*; **146,44 лв.**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 7 дни, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на вземането; **3 221,74 лв.** – обезщетение за неспазено предизвестие, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно плащане на вземането и **конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ** за поправка на основанията за прекратяване на трудовия договор, вписано в трудовата книжка.

Ищецът твърди, че страните са били в трудово правоотношение считано от 06.04.2023 г. въз основа на трудов договор № 8 от същата дата с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 3 221,74 лв., което следвало да се заплаща до 20-то число на следващия месец. Сочи, че е изпълнявала длъжността „търговски представител“, като освен нея изпълнявала и допълнителни дейности, възложени от работодателя. Твърди, че не е получила възнаграждение за м.09.2023 г., а за месец август 2023 г. вместо на 20.09.2023 г., получила възнаграждението си на 12.10.2023 г. С оглед неизпълнение на задълженията на работодателя, ищцата подала заявление на 29.09.2023 г. за прекратяване на трудовото й правоотношение считано от 02.10.2023 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. С оглед описаното, работодателят издал заповед № 07/28.09.2023 г., с която прекратил вече прекратеното трудово правоотношение на основание чл. 71, ал. 1 КТ, която била връчена на ищцата чрез куриер на 03.10.2023 г. Претендира заплащане на трудовото възнаграждение за м.09.2023 г., лихви за забавено плащане на възнагражденията за месеци април, юли и август 2023 г., обезщетение за неизползван отпуск, обезщетение за неспазено предизвестие и промяна на вписаното основание за прекратяване на трудовия договор.

В срока по чл. 131 ал.1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Ответникът не оспорва, че между страните е бил сключен трудов договор със соченото от ищцата съдържание. Твърди, че е платил възнаграждението за м.09.2023 г. на 01.11.2023 г., поради което счита, че производството по иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е недопустимо. Досежно останалите искове заявява, че има желание за сключване на съдебна спогодба. Евентуално оспорва иска за обезщетение за неспазено предизвестие и този за поправка на основанията за прекратяване на трудовия договор, като неоснователни. Излага твърдения в насока, че той първи е изпратил заповед за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 71 КТ. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази становището на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл.86, ал. 1 ЗЗД, чл. 224 КТ, чл.221 ал.1 във вр. с чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ и конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ.

В тежест на ищеца е да докаже по делото, че за процесния месец между страните е било налично валидно трудово правоотношение, по силата на което е престираал труд в полза на ответното дружество. На следващо място ищецът следва да установи по делото и размера на дължимото му се бруто трудово възнаграждение за м.09.2023 г.

В тежест на ответното дружество е да докаже плащане на претендираното от ищеца трудово възнаграждение.

С доклада по делото, неоспорен от страните съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че между страните е бил сключен трудов договор № 8 от 06.04.2023 г. с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 3 221,74 лв., платимо до 20-то число на следващия месец, по което трудово правоотношение, ищцата е заемала длъжността „*търговски представител*“.

Съгласно практиката на ВКС при иск с правно основание чл. 128, т. 2 КТ може да се присъди брутното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като решението трябва да е ясно дали се присъжда брутното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след приспадане от брутното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски. Когато е присъдено брутното трудово възнаграждение, дължимият данък и осигурителни вноски ще се изплатят от събраните суми в изпълнителното производство. За да се съберат тези публични държавни вземания е необходимо в съдебното решение ясно да е посочено дали се присъжда брутното трудово възнаграждение, в който случай съдебният изпълнител е длъжен да отдели суми за изплащане на тези задължения, или се присъжда остатъкът след приспадане от брутното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски / *в този смисъл Решение № 154 от 24.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6134/2014 г., III г. о., ГК, Решение № 166 от 25.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 220/2009 г., III г. о., ГК* /.

Претенцията с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е заявена за сумата от 3221.74лв. – брутния размер на дължимото се на ищцата трудово възнаграждение за м. 09.2023г.

В проведеното на 08.03.2024г. открито съдебно заседание доклада по делото е допълнен, като е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че в хода на процеса от страна на ищеца е изплатена на ответника сумата от 2500.00лв. – представляваща нетният размер на дължимото се на ищцата трудово възнаграждение за процесния месец 09.2023г., обстоятелство, което намира опора в приложеното на л.

42 по делото копие на платежно нареждане. От страна на ответника не се твърди, а и не бяха ангажирани доказателства, че са платени данък и осигуровки върху трудовото възнаграждение за м.09.2023г.

С оглед изложеното искът се явява частично основателен за сумата от **721.74лв.** – неизплатена част от дължимото се брутно трудово възнаграждение на ищцата, като над тази сума до максимално предявения размер от 3221.74лв. или за разликата от 2500.00лв., претенцията следва да бъде отхвърлена поради погасяването ѝ чрез плащане в хода на процеса

По иска с правно основание чл.86, ал. 1 ЗЗД

Акцесорната претенция е заявена за заплащане на мораторна лихва за забава върху размера на изплатените трудови възнаграждения за м.04.2023г., м. 07.2023г. и м.08.2023г.

В тежест на ищеца е да установи по делото пълно и главно изпадането в забава на ответника за главните задължения, както и размера на законната лихва за забава за процесния период.

В тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

С доклада по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че трудовото възнаграждение е платимо до 20-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася.

От приложените на л. 15, л. 18 и л. 19 фишове за заплати се установява, че размерът на дължимото се на ищцата трудово възнаграждение за м.04.2023г. е 1166.44лв., за м.07.2023г. - 2500.00лв. и за м.08.2023г. – 2363.19лв.

От страна на ответника не бяха ангажирани доказателства и не се твърди, че трудовите възнаграждения са изплатени в срока, уговорен в чл. 7 от договора, респективно работодателят е в забава в изплащане на процесните трудови възнаграждение. Този извод намира опора и в приложените на л. 58 и сл. извлечения от банкови сметки, от които се установява, че трудовото възнаграждение за м.04.2023г. е платено на 05.06.2023г., за м.07.2023г. – платено на 13.09.2023г. и за м.08.2023г. - платено на 12.10.2023г.

Акцесорната претенция за м.04.2023г. е заявена за периода 21.05.2023г. – 05.06.2023г., като дължимата се лихва за този период върху трудовото възнаграждение в размер на 1166.44лв., изчислена с помощта на компютърна програма е 5.93лв.

Акцесорната претенция за м.07.2023г. е заявена за периода 21.08.2023г. – 13.09.2023г., като дължимата се лихва за този период върху трудовото възнаграждение в размер на 2500.00лв., изчислена с помощта на компютърна програма е в размер на 21.86лв.

Акцесорната претенция за м.08.2023г. е заявена за периода 21.09.2023г. – 12.10.2023г., като дължимата се лихва за този период върху трудовото възнаграждение в размер на 2363.19лв., изчислено 18.96лв.

В обобщение следва извода, че ответникът дължи мораторна лихва за забавено плащане на дължимите се трудови възнаграждения за м.04, м.07 и м.08.2023г. в общ размер на **46.74лв.**, като доколкото акцесорната претенция е заявена именно в такъв размер, същата се явява изцяло основателна.

По исковите претенции с правно основание чл. 224 КТ, чл.221 ал.1 във вр. с чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ.

Така заявените искиви претенции следва да бъдат уважени, доколкото след изявление на процесуалния представител на ответника в проведеното на 08.03.2024г. открито съдебно заседание, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване

следните факти и обстоятелства, а именно, че ответникът дължи на ищеца сумата от 146.44лв. – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 7 дни, сумата от 3221.74лв. – обезщетение за неспазено предизвестие, както и че трудовото правоотношение е прекратено от ищцата на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, а не на основанията вписано в трудовата книжка.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да заплати на ищеца разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 1200.00лв. с ДДС.

Без уважение следва да бъде оставено искането на ищеца за присъждане на разноски по изпълнително дело, в частност такси за образуване на изпълнителното дело по допуснатото обезпечение. Съгласно т. 5 от Тълкувателно решение № 6/2013г., направените от страните в обезпечителното производство разноски се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед крайният му изход. Видно от мотивите на цитираната т. 5 от процесното тълкувателно решение има се предвид разноски за държавна такса в производство по обезпечение на бъдещ иск и адвокатско възнаграждение в производство по обезпечаване на иска, а не разноски в изпълнителното производство, образувано въз основа на издадената обезпечителна заповед при допуснатото обезпечение.

Съгласно процесуалноправната разпоредба на чл. 433, ал. 2 ГПК изпълнителното производство приключва с изпълнение на задължението и събиране на разноските по изпълнението. Съдът намира, че произнасяне по разноските в изпълнителното производство се дължи от съдебния изпълнител, като актът му подлежи на обжалване от взискателя / ищец в настоящото производство /по реда на чл. 435, ал. 1, т. 7 ГПК.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответното дружество следва да заплати по сметката на Софийски районен съд сумата от **437.74лв.** – общият размер на дължимите се държавни такси по заявените иски претенции.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „И.М.К.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на Е. Р. Р., ЕГН *****, на основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумите както следва:

721.74лв. – неизплатена част от дължимото се на ищцата **брутно трудово** възнаграждение за м.09.2023г., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба 25.10.2023г. до окончателно изплащане на сумата и **46.74лв.** – мораторна лихва за периода 21.05.2023г. – 12.10.2023г. върху трудови възнаграждения за м.04.2023г., м.07.2023г. и м.08.2023г., **КАТО ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, в частта, за сумата от 2500.00лв.** – брутно трудово възнаграждение за м.09.2023г., поради плащането в хода на процеса.

ОСЪЖДА „И.М.К.“ ЕООД, ЕИК *****, да заплати на Е. Р. Р., ЕГН *****, на основание чл. 224 КТ и чл.221 ал.1 във вр. с чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ сумите както следва: 146.44лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 7 дни, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 25.10.2023г. до окончателно изплащане на вземането и 3 221.74лв. - обезщетение за неспазено предизвестие, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба 25.10.2023г. до окончателно плащане на вземането.

ДОПУСКА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, поправка на основанията за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано от „И.М.К.“ ЕООД, ЕИК

***** в трудовата книжка на Е. Р. Р., ЕГН *****, като вместо чл. 71, ал. 1 КТ, да се чете чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ.

ОСЪЖДА „И.М.К.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на Е. Р. Р., ЕГН *****, сумата от 1200.00лв. – разноси за адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

ОСЪЖДА „И.М.К.“ ЕООД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати по сметката на Софийски районен съд сумата от 437.74лв.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта, с която са уважени **исковите претенции с правно основание чл. 128, т. 2 КТ, чл. 224 КТ, и чл.221 ал.1 във вр. с чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ**

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____